

## محدوده و آثار اعتراض به قرار منتهی به بازداشت

(بررسی یک دادنامه دادگاه کیفری ۲ تهران)

مصطفی‌السان<sup>۱</sup>

علی آقابابایی بخشایش<sup>۲</sup>

### چکیده:

به موجب ماده ۲۲۶ قانون آیین دادرسی کیفری، «متهمی که در مورد او قرار کفالت یا وثیقه صادر می‌شود تا معرفی کفیل یا سپردن وثیقه به بازداشتگاه معرفی می‌شود؛ اما در صورت بازداشت، متهم می‌تواند تا مدت ده روز از تاریخ ابلاغ قرار بازپرس، نسبت به اصل قرار منتهی به بازداشت یا عدم پذیرش کفیل یا وثیقه اعتراض کند». این ماده، اما در آن قسمت که به امکان اعتراض به اصل قرار منتهی به بازداشت می‌پردازد، دارای ابهام است و از جهات مختلفی، در مقایسه با ماده ۲۴۲ همان قانون حکم متفاوتی دارد. از این رو، با مقایسه مواد ۲۲۶ و ۲۴۲ ق.آ.د.ک، چند پرسش مطرح می‌شود: اول این‌که، آیا دادگاه در مقام رسیدگی به اعتراض، تنها اختیار بررسی نسبت به «اصل قرار منتهی به بازداشت» را دارد یا می‌تواند به میزان تأمین صادر شده نیز ورود کند؟ دوم این‌که، دادگاه کیفری در مقام رسیدگی به اعتراض، وارد ماهیت دعوا -در حدی که برای بررسی اعتراض ضرورت دارد- نیز می‌شود یا این‌که تنها و صرفاً قرار صادره را موردبازبینی قرار می‌دهد؟ مقاله حاضر، نقد و تحلیل دادنامه شماره ۵۰۹-۱۴۰۰ مورخ ۱۴۰۰/۱۲/۰۲ شعبه ۱۰۳۰ دادگاه کیفری دو است که در آن تلاش شده به پرسشهای فوق پاسخ داده و راهکارهای عملی ارائه شود.

**کلیدواژه‌ها:** تأمین کیفری، تناسب، قرار منتهی به بازداشت و رویه قضایی.

۱. دانشیار دانشکده حقوق دانشگاه شهیدبهشتی

۲. دانش‌آموخته دکترای حقوق کیفری و جرم‌شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات و قاضی دادگستری